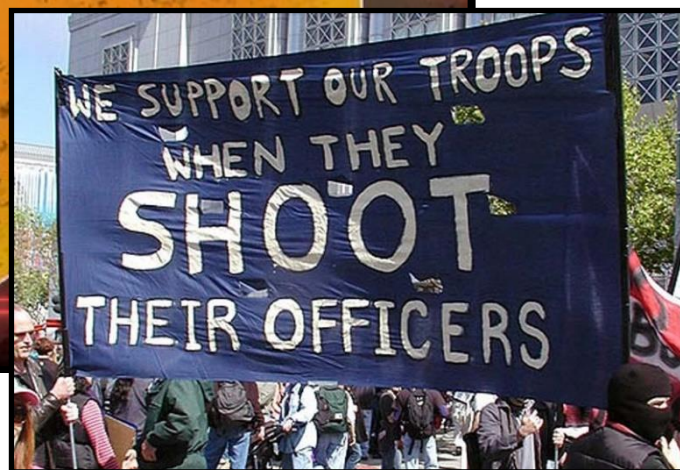

- > Letecké údery na Sýrii!
- > Třetí světová válka?

Show nebo realita?

„Naše vojáky podpoříme, až budou střílet vlastní důstojníky.“

ŽADNOU VALKU KROME TRIDNI VALKY!

Letecké údery na Sýrii! Třetí světová válka?

Show nebo realita?

ŽÁDNOU VÁLKU KROMĚ TŘÍDNÍ VÁLKY!

14. dubna 2018 nám velká buržoazní média (která vyjadřují a materializují třídní zájmy našich vykořisťovatelů a utlačovatelů všech frakcí bez ohledu na případné rozdíly) údery válečné propagandy oznámila, že koalice tří největších světových mocností (USA, Británie a Francie) provedla noční nálet na různé „strategické“ cíle v Sýrii. Mělo jít o odplatu za chemický útok, který údajně spáchal baasistický režim, jenž vojensky, ekonomicky, politicky a diplomaticky podporuje Rusko a Írán. Je vlastně docela „komické“ a zároveň „šokující“, že tito kapitalističtí gangsteři tolik zdůrazňují obranu „civilních obyvatel“, obětí morbidní logiky, která řídí tento svět, obzvláště když velmi dobře víme, že například USA disponují nejmocnějším vojensko-průmyslovým komplexem celé planety i gigantickými zásobami zbraní hromadného ničení.

USA v posledních letech nejen kontaminovaly celé oblasti bývalé Jugoslávie a Íráku svým rozšířeným používáním munice s „ochuzeným uranem“, což způsobilo drastické zvýšení případů rakoviny u místních obyvatel, ale také obětovaly své vlastní vojáky, kteří byli sami vystaveni ničícím účinkům těchto zbraní.

Při této příležitosti se před ohromenýma očima miliard proletářů znovu objevil příznak třetí světové války v podobě možného americko – ruského vojenského konfliktu. Zdravému a kritickému rozumu je jasné, že oficiální verze ospravedlňující tyto nálety nedává smysl. Ani američtí, britští a francouzští kapitalisté, ani ruští, syrští nebo íránské kapitalisté se určitě nestarají o osudy proletářů zlikvidovaných bombami, raketami, náboji, plynem a dalšími udělátky vyrobenými kapita-

listickým Edenem. Základním důvodem tohoto kroku je ideologická a psychologická příprava masy proletářů atomizovaných do stavu občanů na budoucnost a nevyhnutelnou realitu všeobecné války.

Místo toho, abychom k tomuto důležitému tématu psali speciální text, rozhodli jsme se rychle vydat tento bulletin, jehož obsahem jsou nejpodstatnější pasáže dvou textů, které jsme sice vydali již před několika lety, které však neztratily na „aktuálnosti“. Takže začneme textem „[Hrozba vzdušných úderů na Sýrii! Třetí světová válka? Žádnou válku kromě třídní války!](#)“ zveřejněným v září 2013 po prvním velkém chemickém útoku v Sýrii:

Více než 110 000 mrtvých, dva miliony uprchlíků v okolních zemích a více než tři miliony v rámci země, 130 000 zatčených nebo pohřešovaných, tuny bomb, střel, dělostřeleckých granátů, tříštivé pumy... Tohle je realita války v Sýrii už dva a půl roku. [Od té doby až dodnes, do roku 2018, tato morbidní čísla zjevně prudce stoupala!]

A jako kdyby tato materializace trvalé války kapitalismu proti proletariátu nestačila sama o sobě, buržoazní mainstreamová média nám 21. srpna [2013] oznámila „totální hrůzu“: na předměstí Damašku byly použity chemické zbraně, zabito bylo víc než 1,300 lidí, asi 3,600 dalších bylo zraněno.

Někteří obviňují syrský režim a je pravda, že by to nebylo první vraždění, kterého se dopustil; již v minulosti prokázal, co je schopen udělat v rámci represe. Jiné hlasy obviňují skupiny „rebelů“, přesněji džihadistů, vojensky podporovaných Saudskou Arábií a Katarem.

My komunisté nechceme žádným způsobem vstoupovat do této diskuse, a ještě méně potvrzovat výplody chorých mozků v podobě „konspiračních teorií“, velmi módních v některých „bojových“ a „ultra-levicových“ kruzích. Protože v zásadě, ať už to provedl kapitalistický stát v Sýrii reprezentovaný režimem strany Baas či jedna z bojujících frakcí buržoazní „opozice“ s podporou oblastních a mezinárodních sil, nakonec jde o státní teror, teroristický stát kapitalistů, který je odpovědný za tento plynový útok proti lidem a proti proletářům, tak jako je zodpovědný za celou tuto válku, stejně jako za každou válku...

Ale dnes, kdy kapitalismus čelí nejhorší krizi zhodnocování od konce druhého světového masakru, je znovu jeho jedinou alternativou hromadné ničení nadbytečných výrobních sil (komodit, mrtvé práce, ale také komodity pracovní síly, čili živé práce, čili proletářů a proletářek!)... Jediným možným řešením (které by mu později umožnilo nastartovat nový cyklus zhodnocování) je tak pro kapitalismus všeobecná válka, [...] Jeho jediný problém (zato zásadní!) je jak mobilizovat proletariát po celém světě, jak jej rekrutovat v nějaké ideologické kampani sloužící k tomu, aby ospravedlnila nadcházející masakry.

Nynější víření válečných bubnů, jež ohlašuje úmysl vojenské intervence některých západních sil v Sýrii, se na této ideologické kampani podílí. Zejména proto, že Sýrie leží v srdci regionu, jež hraje geostrategicky

důležitou roli v nenasytnosti kapitalistů. Dvě hlavní konstelace států se již dělí o pozice a účastní se reorganizace regionu: na jedné straně Rusko, Čína a Írán, které podporují současný režim (ale do jaké míry tato podpora neohroží jejich zájmy jako celek?), a na druhé straně USA, Francie, Velká Británie a jejich místní spojenci Turecko, Saudská Arábie a Katar...

Hrozby vojenské intervence posilují tuto polarizaci a také podporují v jejich analýzách veřejné mínění, buržoazní propagandu, „experty“ v oboru, a dokonce i skupiny a organizace hlásící se k sociální revoluci, anti-kapitalistickému boji, proletářské vzpouře, a usilující o komunismus a/či anarchii. Ti všichni ustavičně [...] opakuji ad nauseam, že události v Sýrii nejsou ničím jiným než **válkou v zastoupení** (mezi těmito různými státními mocnostmi), či přinejmenším **občanskou válkou** mezi dvěma buržoazními tábory (s podporou těch stejných mocností): baasistický režim proti „demokratické opozici“ (kterou navíc někteří redukuji na její nejjednodušší džihadistické vyjádření)...

Ale tato verze a chápání historie, a tím i toho, co se odehrává před našimi očima, ačkoli částečně vystihuje realitu na místě, prostě a jednoduše vylučuje jiný aspekt těchto společenských záležitostí v pohybu, aspekt jenž je pro nás komunisty zásadní: **třídní boj**, který zažehnul to, co se děje právě teď. V březnu 2011 vypuklo významné hnutí, povstání s proletářskou podstatou, proti chudobě, proti vzestupu cen, proti nezaměstnanosti, proti drastickým úsporným opatřením nastoleným během předchozí dekády v Sýrii, proti represím... Proletáři a proletářky se od počátku snažili překračovat spontánnost hnutí, vytvořili různé bojové struktury, kromě jiného stovky koordinačních výborů (Tansiyat), které se snažily v praxi reagovat na potřeby boje, jeho organizaci na místě, jeho koordinaci, jeho centralizaci, jeho upevnění, jeho rozšiřování a jeho obranu, ačkoli rozvinuly velmi rozporuplné úrovně radikalismu, pokud jde o perspektivu boje. Velmi rychle se hnutí naší třídy také staví na odpor státnímu teroru přímou akcí, povzbuzující defetismus uvnitř centrálních orgánů represe...

Skutečnost, že se tento třídní boj, tato třídní válka, částečně proměnila v boj mezi různými buržoazními frakcemi, na vnitřní občanskou válku a na válku v zastoupení, v žádném případě neubírá na významu zásadní proletářské povaze hnutí. Vždy a všude v historii, když se obě antagonistické třídy střetly, buržoazní frakce se buď dočasně spojily proti společnému nepříteli, a nebo i nadále stály proti sobě, aby z jejich střetu nakonec vzešel jeden jediný silný pól kontrarevoluce schopný porazit třídu historicky determinovanou k tomu, aby přivedla k zániku tuto letitou noční můru, kterou je kapitalismus a jeho společenské vztahy (tak jako se o to pokusila proletářská povstání v Pařížské Komuně, Rusku, Německu, Španělsku...) Vždy a všude v historii zasahovaly „cizí mocnosti“ buď s cílem přímo potlačit hnutí naší třídy (když jednaly jako mezinárodní četnictvo) či s cílem podporovat jeden buržoazní tábor proti jinému („ruská občanská

válka“ od 1918 do 1921, během níž různé západní armády vojensky podporovaly „Bílé“ proti „Rudým“) či dokonce vedly válku v zastoupení (Španělsko 1936-1939)... A tak to bude ve všech budoucích konfliktech, jejichž plameny vzplane tento svět hodnoty, až do doby, než bude násilně odstraněn silou sociální revoluce.

Pojďme se vrátit k Sýrii a připomenout co jsme napasali [...] v jiném textu: „nedá se popřít, že bombardování měst a masakry, strašlivá státní represe a její militarizace se prosazují jako neodbytná síla, která se snaží verbovat bojující proletáře (...) do dvou ustavujících se buržoazních frakcí stojících proti sobě v boji o moc a správu sociálního antagonismu. Všechny regionální i mezinárodní státní mocnosti (...) tlačí na militarizaci tohoto třídního střetu – aby jej připravili o jeho dynamiku podvrátit tento mizerný svět, aby proletariát mohl být připraven o svou třídní autonomii... Třetí tábor v Sýrii (tj. proletariát stojící proti oběma pólům kontrarevoluce) se zřítí do záhuby a bude rekrutován kontrarevolucí, jestliže se mu nepodaří prolomit izolaci, do níž se naše třída v Sýrii noří, jestliže se mu nepodaří protlačit vpřed mocný univerzální obsah svého boje (totožný se všemi boji naší třídy), jestliže rychle nenalezne ohlas svého boje, jestliže se nová ohniska vzpoury nerozhoří také jinde na světě, aby nenasytné buržoazii nedaly ani chvíli oddechu...”

Každé hnutí třídního boje a podvracení společenských vztahů v historii má svou vlastní dynamiku, která pokud neroste, pokud neexpanduje, pak upadá a nakonec odumírá. Nepochybně, [...] dynamika bojového hnutí naší třídy v Sýrii ztrácí páru, kvůli simultánnímu tlaku bombardování, zabíjení, masakrů, věznění na straně jedné, na straně druhé vlivem různých reformistických politik, které používají proletáře jako potravu pro děla ve válce mezi buržoazními frakcemi, ale také kvůli vlivu džihádistických tendencí jež mění třídní boj v sektářskou válku, a to navzdory silnému odporu proletariátu.

Tento proletářský vzdor vůči různým džihádistickým frakcím pokoušejícím se přivlastnit si náš boj a vynutit si obnovení práva a pořádku (kromě jiného skrze mravní a náboženský pořádek) v „osvobozených zónách“ se projevil [...] v sérii akcí, které buržoazní média očividně ignorovala. [...]

Všem bojujícím proletářům v Sýrii!

Závěrem chceme varovat bojující proletáře v Sýrii, kteří jsou srazeni na kolena, trpí nekonečným bombardováním a masakry organizovanými současným režimem, a kteří si přesto dělají iluze o intervenci „mezinárodního společenství“ (které není nic než banda kapitalistických gangsterů), kteří volají po vzdušných úderech či vynucení „bezletové zóny“... Od žádné státní moci nemůžeme nic očekávat, v historii vždy všechny bojovaly proti proletářským vzpourám a potlačovaly je. Ať už v Indočíně a Alžírsku během padesátých let či později ve Vietnamu, francouzské a americké armády nezanechaly na bojišti nic než hromady mrtvol... Ať už

v Iráku, Somálsku, Jugoslávii, Afghánistánu či velmi nedávno v Libyi, ať už pod záminkou „války proti teroru“ nebo „humanitární pomoci“, skutečným důvodem nebylo nic jiného než reorganizace vykořisťování a nahrazení jednoho diktátora jiným či bandou reprezentativnějších a „úctyhodnějších“ mučitelů... Volbou „menšího“ ze dvou zel nemůžeme pro rozvoj našeho boje nic získat... [A to platí i pro proletáře v Rojavě, kteří si představují, že národně-sociálně-osvobozené organizace, které je kontrolují a přetvářejí na potravu pro děla, mohou v současné konfrontaci hrát jinou úlohu než roli žoldnéřů na poli velkých kapitalistických sil.]

Všem bojujícím proletářům v Sýrii!

Na počátku jste se vzbouřili proti bídě a represí, kterou proti vám vede specifická frakce (baasistický režim) vládnoucí třídy. Ale příliš mnoho z vás se stalo pomocníky jiné buržoazní frakce manažerů kapitalismu a účastní se války na straně jednotné fronty nacionalismu a sektářství. Naši nepřátelé vám říkají a rádi by vás přesvědčili o tom, že tato válka „proti Assadovi“ není jako každá jiná. Všichni představitelé a tendence „proti-Assadovské“ jednotné fronty vám našeptávají, abyste odložili útok proti kapitalistické třídě vlastníků, existujícím společenským vztahům a současnému stavu věcí z taktických důvodů na později, až bude „dábelský“ Assad poražen. Přijetím takového postoje se neřadíte do tábora proletariátu, ale proti němu. Vašimi spojenci již nejsou proletáři, všichni vykořisťovaní, ale buržoazie. Podporovat jednotnou frontu znamená bojovat za někoho jiného a být extrémním vyjádřením sektářského a nacionalistického soupeření.

Perspektiva útoku proti kapitalistické mizérii a krveprolití v této válce, která nikdy nebyla tak naléhavá, závisí na schopnosti ozřejmit existenci hranice mezi akcí a potřebami proletářské třídy na jedné straně, a táborem buržoazie a její demokratické diktatury na straně druhé. Nezdůrazňovat tuto hranici znamená podceňovat historickou roli proletariátu, ale zvláště selhat v úloze, jež má plnit jeho předvoj v boji. Kapitalismus je válka, válka je kapitalismus. Za války, stejně jako v míru, stále existuje kapitalistický zisk, vykořisťovatelé a vykořisťování.

Odmítněte každou jednotnou frontu ve prospěch jedné buržoazní frakce či jiné! Zastavte tuto válku jednoho buržoazního vojenského aparátu proti druhému. Obráťte vaše zbraně proti vašim „vlastním“ důstojníkům, politickým žralokům, zahraničním vojenským poradcům a kapitalistickým šéfům vašeho „vlastního“ bloku. Budte předvojem a ukažte „proletářům v uniformách“ v řadách Assadových sil, že existuje jen jedna jednotka, jednotka vykořisťovaných napříč umělými hranicemi kapitalismu. Rozšiřujte tuto metodu třídní akce za frontou vašich „nepřátelských“ vojáků, aby se k vám připojili při popravě buržoazních imperialistických řezníků, kteří z tohoto masakru jen profitují.

Ještě jsme neměli čas dokončit mezinárodní distribuci tohoto textu a podrobně diskutovat reakce, které vyvolal, a už se rozvíjelo nové centrum napětí mezi imperialistickými mocnostmi, a tentokrát v Evropě. Na jaře roku 2014 jsme zveřejnili dva texty o událostech na Ukrajině, včetně následujícího: „[Válečné přípravy Ruska a Ukrajiny. Show nebo realita?](#)“, který rozvíjí tatáž témata a zdůrazňuje perspektivy naší třídy i jejích nejrozhodnějších menšin pokud jde o organizaci revolučního defetismu:

[...] Evropou znovu hlasitě zní dupot vojenských bot, děla jsou nabita, bombardéry naloženy vražednými náboji a bombami, střely míří své nukleární hlavice na

Jistě, ona sociální hnutí (jako všechny boje, které se rozvíjí v současné době) si s sebou nesou pečeť nedostatečného rozchodu s nynějšími manažery společenského vztahu i s jejich budoucími náhradníky. Jejich politická vyjádření a jejich vědomí se zdá být tak slabé a falešné... Ale revolucionáři nemohou jednoduše pohrdavě a povýšenecky smést obsah těchto událostí ze stolu. [...]

I přesto, že mnohá vyjádření a projevy vycházející ze sociálních hnutí na Ukrajině v sobě obsahovala buržoazní podstatu, kapitalisté se v současnosti nejvíce obávají toho, že se neklid rozšíří do metropolí světových mocností. Co by se asi stalo, kdyby podobné

budoucí cíle: po válečných konfliktech, které v průběhu minulého čtvrt století v lokálním měřítku a podle okolností způsobily neklid v Jugoslávii, Gruzii, Čečensku, Dagestánu, Osetii atd., dozrávají nyní na Ukrajině předpoklady pro novou válku, o mnoho rozsáhlejší a s nedozírnými mezinárodními následky, a to stále intenzivněji.

Ukrajina zmítaná už čtyři měsíce mohutnými nepokoji, které se zrodily z úrodné půdy hlubokých rozporů určujících pro každou třídní společnost a z jejich konkrétních projevů: hladových mezd, restrukturalizace, propouštění, privatizace, škrtů v oblasti sociálního zabezpečení, jež bylo pozůstatkem „socialistické éry“ atd.

události vypukly v Ruské federaci, Británii, USA či Číně? Kapitalisté by byli přinejmenším radši, kdyby se mohli vyhnout podobné „katastrofě“, která by ohrozila trvalost jejich společenské diktatury. Proto se preventivně snaží usměrnit všechnu tuto vířící energii, svést tuto sociální bouři do vyjetých kolejí války. [...]

Kapitalisté se znovu připravují poslat nás na jatka

Letos, v roce 2014, si buržoazie připomíná začátek první světové války a tvrdí, že nyní žijeme ve světě míru a harmonie. [...] ale stejně jako v roce 1914 se do pohybu dávají politicko-vojenské mechanismy, které se

mohou snadno vymknout kontrole čarodějova učně, který řídí svět. [...]

Vedle rozvoje nacionalistické, šovinistické a patriotické hysterie v obou zúčastněných táborech, vedle specifických okolností, které vyživují současné válečné přípravy [...], musíme zdůraznit zásadní bod: rychlost, s jakou se celá krize rozvinula. Jen několik dní či týdnů stačilo, aby se ukázaly všechny rozpory, které se nahromadily od konce „bipolárního světa“ (SSSR proti USA, Východ proti Západu, „komunismus“ proti „kapitalismu“ podle propagandy obou stran), tj. za posledního čtvrt století. Všechny rozpory pocházející z nevyřešené historické krize, která je kapitalismu (jakožto globálnímu společenskému vztahu) vlastní a kterou si dál nese ve svém lůně, krize, která vyplynula z nového cyklu zhodnocování zrozeného z trosek poslední světové války. Protože kapitalistický řád nesnáší vakuum, jehož vyjádřením byl právě kolaps jednoho ze dvou imperialistických bloků, „pořádek“ se začíná znovu ustavovat skrze bipolarizaci světa, která je tak potřebná pro soutěž různých frakcí kapitálu, ale také k uskutečnění objektivních podmínek pro novou válku. Proto můžeme prohlásit, že dějiny se zrychlují! [...]

Na tomto místě musíme také připomenout základní podstatu války. Od té doby, co kapitalistický výrobní způsob existuje a vládne celé planetě, jsou všechny války válkami buržoazie, kapitalismu. Ať už kapitál používá k jejich ospravedlnění jakékoli ideologie, všechny války jsou války proti proletariátu, všechny války jsou války proti revoluci.

Vedle soupeření mezi imperialisty je pokaždé příčinou buržoazních válek devalorizace, klesající míra zisku, která vyústí ve všeobecnou nadvýrobu zboží a proto také nadbytek pracovní síly. I když v představách buržoazie jde ve válce především o zničení nepřítele, ve skutečnosti je hlavním cílem každé války v minulosti i dnes pořád to samé: masivní destrukce lidských bytostí, z kterých se stalo nadbytečné zboží.

Aby mohla vést války, musí buržoazie zlikvidovat proletariát jako třídu, tedy jako aktivní sílu, jako stranu; musí jej rozpustit do lidu a pak mezi občany rekrutovat jiné občany pod jakoukoli vlajku, která zakryje odpornou tvář kapitalismu: vlajku fašismu či antifašismu, pokroku či reakce, „demokracie“ či „nového řádu“, vlajku dobývání životního prostoru či národního osvobození, obrany civilizovaného Západu či boje proti kolonialismu... Je to vždycky ve jménu míru, svobody, demokracie, socialismu... když se mrtvoly vrší na hromady, když tříštivé pumy mrzačí civilisty i vojáky, když se umírá v koncentračních táborech.

Komunistická akce proti kapitalistické válce i míru

Ať už současná krize [...] skončí jakkoli, ať už se vyvine v lokální, regionální či všeobecnou válku, či ať už nakonec nepůjde o nic jiného než o pokračování permanentní války, kterou lidstvu kapitalismus vnucuje každý den, naše odpověď bude stejná jako už několik

století. Internacionalismus je ona odpověď proletariátu na útoky buržoazie, odpověď, která znamená prolomit sociální smír, mír kapitálu, jak rozvíjet naše boje tam, kde žijeme, proti našim přímým vykořisťovatelům na celém světě. Připravujeme naše řešení kapitalistické krize: celosvětovou sociální revoluci, a zatím odpovídáme způsobem „oko za oko“ na zhoršování našich životních podmínek. Jen tak můžeme bojovat proti řešení, které prosazuje buržoazie, proti všeobecné válce.

Chtěli bychom na tomto místě kritizovat pacifistický a rezignovaný postoj zaznívající z některých vyjádření, která se formálně hlásí k táboru anti-kapitalistického boje, [...] a který již tisíckrát revolucionáři odsoudili. Postoj, podle níž je „kapitalistická válka terén obzvlášť nepřátelský pro ustavení se proletariátu jako třídy pro sebe“. Jistě, přípravy na nové válečné orgie nás nenaplňují žádnou radostí, ale máme-li čelit této nevyhnutelné kapitalistické potřebě, odmítáme nad tím fňukat. Historicky sociální demokracie vždy zbožňovala a vychvalovala „lineární pokrok“ sociálních hnutí bez zádrhelů a bez rozkolů, které by nás pokojně dovedlo až k „velkému dni“ nového proletářského ráje. Ale skutečnost kapitalistického pekla nám ukazuje jiné cesty. Proto vyzýváme proletáře v boji, aby nekapitulovali, aby se nenechali svazovat paralyzujícími iluzemi, ale aby naopak našli novou hnací sílu pro své akce v nových materiálních podmínkách, které válka přináší, a aby na sebe vzali tuto odpovědnost tváří v tvář historii a lidstvu...

Protože ani vypuknutí imperialistické války, dokonce ani všeobecné imperialistické války, nemusí nutně znamenat konečné rozdrcení proletariátu. Z historického hlediska ve skutečnosti válka na počátku skutečně značí relativní likvidaci hnutí, dialekticky však může znamenat, že se boje znovu vynoří, o to silnější, že právě válka jasně odhaluje rozpory a brutalitu kapitalistickému systému vlastní. Pro revoluční proletáře znamená boj proti válce revoluční defetismus.

Revoluční defetismus se otáčí zády k jakékoli formě pacifismu, i jakkoli maskované a jakkoli radikální, tedy k jakémukoli postoji, který prostřednictvím konkrétních a přesných pokynů nejedná a nepodporuje aktivity směřující k porážce „našeho“ tábora, „našeho“ národa, „naší“ armády, „naší“ buržoazie.

[...] Dokud se bude odsouzení kapitalistické války omezovat na požadavek návratu k předchozímu stavu, k míru (který není ničím jiným než sociálním smírem potřebným k procesu extrakce nadhodnoty z práce nás, moderních otroků), dokud nebude odhalena a zdůrazněna dialektická spojitost mezi kapitalistickou válkou a mírem, jsou všechny pacifistické demonstrace odsouzeny k tomu, aby pasivně čekaly na to, až na nás kapitál uvalí ještě horší formu sociálního smíru, mír hrobů...

Na rozdíl od pacifistického fňukání, **revoluční defetismus** znamená především žádné oběti ve jméno zájmů národa, ale právě naopak, sociální boj za životní a pracovní podmínky pracující třídy, i kdyby už válka

vypukla a buržoazie vyzývala k národní jednotě. Na vyšší úrovni pak revoluční defétismus znamená organizovat sabotáž ekonomiky, výroby, dopravy zbraní... jakéhokoli nacionalistického konsensu, a zároveň organizovat defétistickou propagandu, která musí otřást celou společností až do základu jistot zakořeněných v myslích „užitečných idiotů“...

★ **Revoluční defétismus** znamená organizaci všech akcí směřujících k podkopání morálky vojenských jednotek i k tomu jak zabránit posílání proletářů na jatka...

★ **Revoluční defétismus** znamená organizovat co nejmasivnější dezerci a zastavení palby mezi proletáři v uniformách na obou stranách válečné linie. Znamená opustit vzdálené fronty a přenést válku, nikoli mezi proletáři ale mezi třídami, do center válečných supermocností.

★ **Revoluční defétismus** znamená povzbuzovat sbratřování, vzpoury, obrácení zbraní proti organizátorům válečného masakru, tj. proti „naší vlastní“ buržoazii a jejím lokajům...

★ **Revoluční defétismus** znamená rozhodnou a útočnou akci s cílem obrátit imperialistickou válku v revoluční válku za zrušení této třídní společnosti založené na strádání a válce, ve válku za komunismus.

Jistě, revoluční defétismus si nemůžeme představovat pouze v jednom táboře konfliktu. Válečná sabotáž, tak jak ji chápeme, záleží na mezinárodní podstatě proletariátu, a proto cílí na naši třídu na celém světě. Revoluční defétismus znamená totální boj proti „naší“ buržoazii ve všech táborech, ve všech zemích.

Pokud se proletariát chce definitivně zbavit válečného masakru, má jedno jedinou možnost: zevšeobecnit akce revolučního defétismu. Rozvoj boje má své vlastní požadavky: musí rozbít sociální soudržnost nejen v jednotkách armády, ale také v celé společnosti. Aby se tak mohlo stát, musíme jednou provždy skoncovat s nacionalismem tak, že budeme

jasně a nahlas znovu a znovu hlásat, že proletáři nemají žádný zájem ani na této válce, ani na tomto umírajícím světě. Vyzýváme pouze k jediné válce, k válce proti našim vykořisťovatelům, ať už jsou z Ukrajiny, Ruska, Ameriky, Německa, Anglie, Francie, České republiky či odjinud.

- ★ Více než kdykoli předtím znovu potvrzujeme naši podporu bojujícím proletářům na celém světě...
- ★ Vyzýváme proletáře, aby odsoudili jakoukoli vojenskou intervenci a aby se proti ní ostře postavili prostřednictvím přímé akce, sabotáže, všeobecné a povstalecké stávkou...
- ★ Ať už jsou vojenská letadla, válečné lodě, střely a jedovatý plyn odkudkoliv, vždy za nimi stojí muži a ženy – námezdní dělníci – kteří musí válečné stroje přepravit na místo určení, zásobovat je palivem... Jen proletáři v boji mohou a musí zabránit válečné mašinérii v zabíjení, výrobní mašinérii ve fungování...
- ★ Rozvíjíme nová ohniska boje, upevňujeme ta, která už existují, vyvoláváme stávky v armádách, továrnách, dolech, kancelářích, školách..., kdekoli, kde trpíme vykořisťováním v tomto světě smrti a mizérie...
- ★ Proti naší vlastní vykořisťovatelské buržoazii, proti našemu vlastnímu státu, jež vede válečnou štvaničí, v Rusku, na Ukrajině, v USA, v EU i jinde, organizujeme a rozvíjíme revoluční defétismus...
- ★ Být vlastenec znamená být vrah! Pryč se všemi státy!
- ★ Třídní solidaritu s revolučními defétisty ze všech táborů!
- ★ Otočme své zbraně proti „naším“ generálům, proti „naší vlastní“ buržoazii!
- ★ Znovu pozvedněme vlajku komunistické revoluce!

★ Třídní válka # duben 2018 ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlasti a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velkolepé majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, tříďe buržousti, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdni práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechen majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdni práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obrané jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřvávají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní

akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlaču starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlaču neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluci defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdni práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdni práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítomného poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.